

**ALLE
MOEDERS
HATEN
MIJ**

SARAH HARMAN

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Sarah Harman
Oorspronkelijke titel: *All the Other Mothers Hate Me*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Patrice Sheridan / G.P. Putnam's Sons
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Foto auteur: © Faye Thomas
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1697 9
ISBN 978 94 027 7424 5 (e-book)
NUR 330
Eerste druk april 2025

Originele uitgave verschenen bij G.P. Putnam's Sons, een imprint van Penguin Random House LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

DE VERMISTE JONGEN IS DE TIENJARIGE ALFIE RISBY, EN OM JE DE waarheid te zeggen: hij is een ettertje.

Ik besef dat het vreselijk is om zoiets te zeggen over een kind, zeker een kind dat vermist wordt. Maar – en hier ben ik niet trots op – als ik een jongen uit Dylans klas had moeten kiezen die op klaarlichte dag zou verdwijnen, dan zou Alfie bovenaan mijn lijstje hebben gestaan.

Er zijn van die kinderen die je wel zou willen slaan, en Alfie was er zo een. Misschien lag het aan zijn haar, die vaalrode tint die we vroeger rossig noemden. Of aan zijn fletse rozijnkleurige ogen. Of aan zijn kleine, scherpe tanden, die hem een fretachtig voorkomen gaven.

Dat ze scherp zijn is een feit: vorig jaar beet hij zijn nanny Cecilia zo hard dat ze gehecht moest worden. Wekenlang verscheen ze 's middags op het schoolplein als een sneue schim, met haar onderarm in het verband.

De enige keer dat ik me had opgegeven als begeleider op een schoolreisje, een picknick op Hampstead Heath, stond Alfie gebogen over een schaal saucijzenbroodjes en zei tegen me, heel nonchalant, alsof we twee volwas-

senen aan een bar waren, dat hij mijn 'sletterige nagels' supergaaf vond.

En dan heb je nog dat gezin waar hij uit komt. Dat was niet gewoon St. Angeles-rijk. Het bevond zich in een heel andere categorie.

'Rijker dan Onze-Lieve-Heer, zeg maar,' had een van de moeders me toegefluisterd tijdens de voorjaarsfundraiser vorig jaar, toen we suikerkoekjes op plastic bordjes klaarlegden.

Maar als ik eerlijk ben, had mijn mening over Alfie niets te maken met zijn haar of zijn rijkeluisafkomst of zijn frettentandjes. Nee. Mijn afkeer van Alfie kwam uitsluitend voort uit de manier waarop hij Dylan behandelde, mijn vroegwijze, gevoelige, enige zoon: alsof hij een insect was dat vermorzeld moest worden.

En niemand vermorzelt mijn kind.

1

Shepherd's Bush, Londen
VRIJDAG, 7.45 UUR

IK WORD WAKKER MET EEN GIRLS' NIGHT-NUMMER IN MIJN hoofd. Eerlijk gezegd is 'The Quake' nooit zo'n hit geworden als het label had gehoopt. Het hielp niet dat er in dezelfde week dat onze single werd uitgebracht een verwoestende aardbeving met een kracht van 8,9 door Zuid-Californië was geraasd, waardoor een parkeergarage als een soufflé in elkaar zakte en 346 mensen eronder bedolven raakten. Toch is het op zich nog steeds een lekker nummer.

*You're like an earthquake,
Richter 10 heartbreak
Said you wanna 'short break'
Then takin' up with that skan-*

Ik neurie in mezelf onder het dekbed, fantaserend dat ik sta op te treden voor een uitverkocht Wembley Stadium in plaats van een lauwe douche ga nemen op de benedenverdieping van een half victoriaans rijtjeshuis. Niet eens het hele verdomde huis.

‘Dylan!’ gil ik. ‘Opstaan! Je komt te laat op school!’

Mijn zoon verschijnt in de deuropening, helemaal aangekleed, tot en met zijn St. Angeles-pet en -das.

‘Haha, heel grappig, mam.’ Hij rolt met zijn ogen en drukt me een koud blikje Red Bull in de handen.

Ik neem een slok; ons ochtendritueel is afgerond. Dus trek ik het warme dekbed weer over mijn hoofd.

‘Even serieus, kunnen we vandaag eens niet te laat komen?’ smeekt mijn zoon. ‘Ms Schulz zegt dat de bus dit keer niet wacht.’

Er komt een vage herinnering boven aan een toestemmingsbriefje, aan het krabbelen van mijn paraaf met auberginekleurige eyeliner en het aankruisen van het ‘niet beschikbaar als begeleider’-vakje.

‘Vanwege het uitje?’ mompel ik vanonder het dekbed.

‘Ja. Het Wetland Centre. Vogels kijken. Kun je nu opstaan, alsjeblieft?’

‘Oké. Heb je er zin in?’ Ik ben tijd aan het rekken, maar hij heeft nog meer haast dan anders. Misschien betekent dit dat het pesten eindelijk is gestopt.

Dylan richt zijn smekende groene ogen op me. ‘Mag ik er niet gewoon zelf heen lopen?’ zegt hij, half vragend, half klagend.

Ik sla het dekbed voor de tweede keer van me af. Dof herfstlicht schemert nu door de jaloezieën, mijn netvliezen doorborend. Ik hijs mezelf overeind. Waarom moet het ’s ochtends zo licht zijn?

‘Dylan. Hier hebben we het over gehad. Je bent tien. Je loopt niet alleen naar school. Wil je soms in de kelder van een harige oude pedofiel belanden? Hm? Wil je soms de rest van je leven –’

Dylan onderbreekt me. ‘Het heet hier een souterrain, mam. Alleen Amerikanen zeggen kelder.’

De manier waarop hij zijn neus optrekt wanneer hij het woord Amerikanen uitsprekt, is als een lichte steek door mijn hart.

Ik klok de rest van mijn Red Bull naar binnen en keil het blikje naar de uitdijende verzameling op mijn toilettafel. Dylan kijkt afkeurend naar mijn batterij lege blikjes, alsof het afgedankte gele uraniumhouders zijn.

‘Die ga je toch wel inleveren, hè? Aluminium is een van de energiever-slindendste materialen op aarde. Mr Foster liet me een documentaire zien –’

‘Niet nu, Greenpeace. Dan komen we te laat.’

Hartgrondig zuchtend beent Dylan naar de keuken. ‘Goed dan,’ mort hij. ‘Maar mam...’ Zijn stem galmt door de gang. ‘Kun je vandaag alsjeblieft een normáál shirt aantrekken? Zoals de andere moeders?’

Ik kijk naar mijn *Girls’ Night 2008*-tourshirt. Van al mijn bandshirts is dit mijn favoriet. Hij is uit de begintijd, vóór het hele Rose-debacle. Op de voorkant staat een zeefdrukfoto van mijn eigen, veel jongere gezicht. Op de achterkant staat mijn naam, FLORENCE, in blokletters, als bij een voet-balshirt.

Ik trek het aanstootgevende shirt over mijn hoofd, waarbij ik een stier-waardige boer laat. Mijn blik valt op een glinsterende oranje croptop in de berg kleding op de vloer.

‘Komt voor elkaar, knul.’

2

Shepherd's Bush
VRIJDAG, 7.58 UUR

BUITEN IS HET KOUD EN HELDER, DIE SUPERONGEZELLIGE TIJD half november wanneer de klok is teruggezet maar de kerstfeestjes nog niet zijn begonnen.

Dylan rent voor me de deur uit, zijn rugzak losjes zwaaiend over één schouder. Onze buurman Mr Foster – de eerdergenoemde aluminium-documentairefanboy – staat voor zijn huis glazen potten te sorteren voor de glasbak. Dylan zwaait enthousiast naar hem. Ik huiver. Ik vind het niet heel tof dat de zesenzeventigjarige plaatselijke recyclingfanaat momenteel mijn zoons beste vriend is. Ik vind het nog minder tof dat hij Dylan steeds levende krekels geeft om zijn huisschildpad te voeren. Maar dat is een strijd voor een ander moment.

‘O, Florence,’ zegt Mr Foster, opkijkend van een berg potten. ‘Heb je gezien dat –’

‘We hebben nogal haast,’ roep ik over mijn schouder zonder te stoppen. Als Dylan die bus mist, dan is het huis te klein.

Mr Foster bromt wat en gaat verder met zijn afvalscheiding. ‘Tuurlijk. Laat je door mij niet ophouden.’

Naarmate we dichterbij Dylans school komen, maken de bekende kiptoko's en wedkantoren van onze buurt plaats voor biologische slaggers en natuurwijnwinkels. Al gauw komen Dylan en ik langs de statige witte villa's waarin de Oezbeekse ambassade en de familie Beckham huizen. Dylans school is slechts een paar straten verder, weggestopt in een doodlopende straat.

St. Angeles is een honderdvijftig jaar oude jongensschool, gevestigd in een doolhof van een victoriaans herenhuis dat rechtstreeks uit een Dickens-roman lijkt te komen. De enige concessie aan de moderne tijd is de detonerend vrolijk blauwe voordeur, haastig geverfd nadat een private-equityfonds de boel een paar jaar geleden overnam en de eenentwintigste eeuw in probeerde te sleuren.

Het ochtendafzetritueel op St. Angeles is even strak gechoreografeerd als een Noord-Koreaanse militaire parade. Het is een strikt-verboden-voor-auto's-situatie, wat betekent dat alle ouders – hoe druk of belangrijk ook – een paar straten verderop vechten om een parkeerplaats en daarna te voet koers zetten naar de imposante ijzeren poort, als bedevaartgangers die Mekka bestormen.

Tegen de tijd dat wij aankomen slingert de stoet smekelingen zich al om het blok. We zijn laat, maar niet té laat. Dylan gaat de bus nog halen, en ik ga mijn cruciale volgende afspraak halen. Ik moet alleen Ms Dobbins zien te ontlopen, het nieuwe hoofd 'geestelijke gezondheidszorg'. Ik ontwijk haar telefoontjes al weken. Wat ze ook wil, het kan niet goed zijn.

Dylan en ik sluiten aan in de rij achter Allegra Armstrong-Johnson en haar ziekelijk bleke zoontje, Wolfie. Ik bewaar een veilige afstand, in de hoop dat ze zich niet omdraait. Het zou te ver gaan om Allegra mijn aartsvijand te noemen – die eer komt Hope Grüber toe – en trouwens, ik ken Allegra niet goed genoeg om haar te haten. Maar zij is het type St. Angelesmoeder dat ik mijd als de pest. Het type met glanzend bruin haar, een Hurlingham Club-lidmaatschap en een tachtig hectare grote paardenfokkerij in Norfolk. Haar man Rupert schrijft Churchill-biografieën, wat

blijkbaar niet alleen een echte baan is, maar er ook voor zorgt dat ze in een chic herenhuis in South Kensington kunnen wonen.

‘Weer aan de late kant, Florence?’ kirt Allegra, een en al opgewektheid en gemaakte beleefdheid.

Ik kijk op naar haar. Deze ochtend draagt Allegra Hermès-rijlaarzen van boterzacht leer en een groene Barbour-waxjas, afgetopt met een o zo zelfvoldaan gezicht. Haar anorectische whippet loopt los en is gehuld in een gewatteerd hesje.

Wanneer ik geen antwoord geef tuit Allegra haar lippen en zegt best wel hard: ‘Je ziet er heel glamoureuus uit vanochtend. Grootse plannen voor vandaag?’

Iets in haar toon geeft me het gevoel dat ik een scholier ben die zich moet melden bij de directeur. Het helpt niet dat ik tien jaar jonger ben dan de meeste St. Angeles-moeders, die geen van allen per ongeluk zwanger raakten op hun twintigste.

Ik negeer Allegra’s vraag en klop dat scharminkel van een hond van haar op zijn kop. ‘Braaf, Wolfie.’

Ze krimpt ineen. ‘Wolfie is de naam van onze zóón,’ zegt ze met een frons. ‘Niet van onze hond.’

Ik begin zachtjes te neuriën, het intro van ‘You’re So Vain’. Wanneer ik bij het refrein kom werpt Dylan me een vernietigende blik toe.

‘Mam!’ sist hij. ‘Hou op!’

‘Wat?’ zeg ik argeloos. ‘Carly Simon, een klassieker, hoor!’

Ik zou aardig moeten doen tegen Allegra. Feit is dat ze een bedreigde diersoort is hier: een geboren en getogen Britse op St. Angeles. De meesten van haar soort, degenen zonder adellijke titels of hedgefondsechtgenoten, zijn inmiddels naar Surrey getrokken. In dat opzicht is deze enclave in Londen raar: een mengelmoes van mensen met schimmige inkomstenbronnen van over de hele wereld. Je komt hier eerder een Bahreinse prins of Griekse rederserfgename tegen dan iemand uit, zeg, Yorkshire. Een tijdje terug ging het gerucht dat St. Angeles het schoolgeld verlaagde voor de paar overgebleven Britse leerlingen, bijna als een beurs voor onbemiddel-

de studenten. Zo gek is dat niet. Buitenlandse ouders geloven maar wat graag dat ze een 'authentiek' Engelse ervaring krijgen wanneer ze hun kinderen naar school sturen in kniekousen en strohoeden. En het is zinloos om van het onderwijs aan je kind een jarenlange opvoering van nostalgisch Britse cosplay te maken als alle andere kinderen ook uit Melbourne of Parijs of Hongkong of Helsinki komen.

Persoonlijk vind ik die hele Engelse obsessie met scholen bespottelijk. Waar ik opgroeide, in een krap driekamerappartementje aan een zonovergoten stuk asfalt buiten Orlando, Florida, gingen kinderen gewoon naar de dichtstbijzijnde school. Volwassen mannen waren beslist niet hele etentjes bezig uit te vissen waar hun gastheer had leren hoofdrekenen.

Als het aan mij lag zou Dylan naar de basisschool bij ons om de hoek gaan en zou ik elke ochtend vijftientig minuten langer uitslapen. Toen ik dit tegen mijn ex-man Will zei, reageerde hij alsof ik had voorgesteld Dylan regulier onderwijs te onthouden om tien jaar noeste arbeid te verrichten op een kolchoz. Will was een St. Angeles-jongen, snap je, en hij wilde met alle geweld hetzelfde voor Dylan.

'Mij best,' had ik schouderophalend gezegd. 'Jij betaalt.'

Nou ja, het uniform is wel schattig.

Wanneer we bij de poort aankomen geeft het plaatsvervangend hoofd, een prehistorische brontosaurus genaamd Ms Schulz, ons een zuinig lachje.

'Goedemorgen, Dylan,' zegt ze nuffig, naar mij turend vanonder een helm van grijs gepermanent haar. Ze is precies zo gekleed als Mrs Doubtfire en ruikt vaag naar mottenballen.

'Veel plezier vandaag, knul!' roep ik Dylan na wanneer hij door de poort verdwijnt in een zee van in identieke blazers geklede jongetjes. 'Laat ze een poepie ruiken!'

Ms Schulz krimpt ineen. 'Mrs Palmer,' zegt ze, met een knikje in mijn richting.

'Grimes,' breng ik haar in herinnering. 'Dylan heet Palmer. Net als zijn vader.'

Ze knippert achter haar uilenbril. ‘Uiteraard,’ zegt ze uitdrukkelingsloos. Alsof ze me de afgelopen vijf jaar niet elke ochtend heeft gezien. ‘Neem me niet kwalijk. Prettig dag.’

Haastig loop ik bij de poort weg voordat Ms Dobbins opduikt. Een paar meter verderop staat Hope Grüber, de voorzitter van de oudercommissie, Farzanah Khan en Cleo Risby te vergasten op het fascinerende verhaal van de foutloze score op een St. Pauls-proeftoelatingsexamen van een van haar drieling.

‘We hadden niet eens een privéleraar ingehuurd!’ kraait Hope, knippend met haar wimperextensions.

Hope is een terriër van een wannabe uit Brisbane. Voor ze haar man ontmoette, een Oostenrijkse vastgoedmagnaat die dertig jaar ouder is dan zij, was Hope een krap bij kas zittend catalogusmodel dat boven een snackbar woonde aan Goldhawk Road. Na mijn vertrek bij Girls’ Night verkeerden we een tijdje in dezelfde kringen. We waren geen vriendinnen, maar we leidden hetzelfde leven: shoppen bij Primark, uitgaan in Fabric, voortdurend loerend op de volgende kans. Het verschil, neem ik aan, is dat Hope die vond.

Vandaag de dag heeft Hope drie zonen, rijdt in een babyblauwe Bentley met gepersonaliseerde BOYMUM-kentekenplaten en omschrijft zichzelf op Instagram als #Model, #Filantroop en #Girlboss. Ze heeft nog steeds een plat accent en draagt te veel panterprintjes om door te gaan voor een lid van de ‘ingetogen luxe’-club, maar ze heeft zich populair weten te maken bij de andere St. Angeles-moeders door actief te zijn met een hoofdletter A. Moet er een benefietgala of bakselverkoop georganiseerd worden? Hope is je vrouw. Het kan geen kwaad dat zij en Karl Theodor een chalet met acht slaapkamers in Verbier hebben waar ze de andere moeders in laat logeren, zelfs in het hoogseizoen. In ruil daarvoor wordt haar verschrikkelijke drieling – Trip en Teddy en, weet ik het, Terriërling – nooit uitgesloten van een verjaardagspartijtje. In tegenstelling tot Dylan.

‘Ms Dobbins zegt dat hij een natuurtalent is!’ blaait Hope. Bij het noe-

men van haar naam loopt er een rilling over mijn rug. Ik moet maken dat ik hier wegkom.

Naast haar trekt Farzanah een perfect gevormde wenkbrauw op, zonder ook maar te proberen haar sceptische blik te verbergen. 'O ja?'

In tegenstelling tot Hope heeft Farzanah een echte baan, als 'dermatoloog van de sterren', met een huidverzorgingslijn bij Harrods en haar eigen kliniek aan Harley Street. Farzanah is met afstand de best verzorgde persoon die ik ooit van dichtbij heb gezien, met een stralende huid, blinkend witte tanden en lang donker haar zó glanzend dat je praktisch je spiegelbeeld erin kunt zien. Haar vader was eind jaren negentig de Pakistaanse ambassadeur in Londen, en Farzanah ging naar een meisjeskostschool in Berkshire, waar ze hetzelfde bekakte accent aanleerde als de weduwe van de graaf van Grantham. Als klap op de vuurpijl is haar zoon Zain een écht genie, dat drie jaar op rij de LEGO-bouwwedstrijd op school heeft gewonnen. Hope kan Farzanah niet luchten, maar op een totaal andere manier dan ze mij haat.

Naast hen staat Cleo Risby maar met een half oor te luisteren, gravend naar iets in haar oversized tas. Cleo is de coolste van alle St. Angelesmoeders. Ze is bijna een kop groter dan de rest, met platinablond haar en een steevast afwezige blik, als een model dat net wakker wordt uit een dagdroom. Ze schijnt kunstenaar te zijn, hoewel voor zover ik weet haar werk uitsluitend bestaat uit kettingroken voor de deur van diverse galerieën en gefotografeerd worden voor *Vanity Fair*. Haar man is ouder en schatthemeltjerk, de erfgenaam van een diepvriesproductenfortuin.

Cleo laat zich zelden zien bij het naar school brengen (daar heeft ze mensen voor), dus dit is een bijzondere gelegenheid, met name voor Hope, die niets liever wil dan Cleo's beste vriendin worden. Helaas was Allegra Armstrong-Johnson haar enkele decennia voor (ze deelden een kamer op school), en dus is Hope gedwongen Farzanah te tolereren en zich te vermaken door mij te jennen.

Hope grijpt mijn arm op het moment dat ik langsscharrel, haar vissenlippen tuitend tot een bezorgde uitdrukking. 'O, Florence. Daar ben je. Ms Dobbins zoekt je. Leek nogal dringend.'

‘Juist, eh... bedankt,’ mompel ik.

Farzanah klakt onheilspellend met haar tong. ‘O jee. Alles goed met Dylan?’

Zij en Hope wisselen een blik van verstandhouding als ik mijn pas versnel. Nog maar een paar meter naar de hoek, links afslaan en dan ben ik veilig, verlost van Ms Dobbins en de misprijzende blikken van de andere moeders en wat Dylan nu weer heeft gedaan.

Aan het eind van de stoep, net wanneer ik een zucht van verlichting slaak, krijg ik een harde por precies tussen mijn schouderbladen.

Fúck.

Wanneer ik me omdraai is het niet Ms Dobbins, maar een Aziatische vrouw met glanzend haar die in een hand een mobiel houdt en met een plat Californisch accent ratelt. ‘Dus ik zei tegen hem dat er niet over valt te onderhandelen, dat we hiervoor dekking vanuit New York hebben...’

Ik woon inmiddels bijna mijn halve leven in dit land, en soms vergeet ik hoe snerpend een Amerikaans accent op vol volume kan zijn. Dat van mij is in de loop van de jaren verwaterd, als oploskoffie gemengd met slappe thee.

‘Eh, hallo? Gaf je me nou een por?’

De vrouw gebaart naar haar oor, ten teken dat ze aan de telefoon is. Alsof ik háár net in de rug heb gepord.

‘Precies. Ja. Honderd procent. Luister, ik bel je nog terug,’ zegt ze, waarna ze een oortje uitdoet en haar hand uitsteekt. ‘Jenny Choi,’ zegt ze, mijn arm op en neer pompend alsof wij tweeën net een historisch vrijhandelsakkoord hebben gesloten. ‘Sorry daarvoor. Probeerde nog een uurtje-factuurtje binnen te harken.’

Ze ziet mijn verwarde uitdrukking en voegt eraan toe: ‘Advocaat. Risico van het vak, hè.’

‘Juist. Kennen wij elkaar?’

‘Nee, nee. Wij zijn nieuw hier. Maar Ms Schulz vertelde me dat er nog een Amerikaanse moeder was.’ Jenny glimlacht en verplaatst haar ge-

wicht. Ze is minstens tien jaar ouder dan ik, misschien wel twintig. Haar gezicht is onopgemaakt en ze draagt een androgyn zakelijk pak dat er peperduur uitziet. Zo'n vrouw die met het grootste gemak vraagt of ze de manager kan spreken.

'Ik heb de tweeling, Max en Charlie? Eigenlijk zouden ze beginnen op de Amerikaanse School in St. John's Wood, maar het intakegesprek... nou ja, de jongens hadden hun dag niet.' Jenny stopt en glimlacht geforceerd. 'Maar goed, doet er niet toe. Nu zijn we hier.'

Ik knik en probeer het machinegeweersalvo aan informatie dat ze op me afvuurt te verwerken. In de verte komt Ms Dobbins tevoorschijn uit de schoolpoort en begint de rij af te struinen.

'Nou, eh... welkom op St. Angeles,' zeg ik, achteruit weglopend voordat Ms Dobbins me in de smiezen krijgt.

Jenny slaat haar armen over elkaar. 'Luister, laat me je nummer opslaan. Voor een speelafpraak.'

'Een speelafpraak?' Ik neem Jenny's gladde gezicht in me op, haar perfecte gebit, haar steile, kinlange bob. We mogen dan hetzelfde paspoort hebben, maar dat is vrijwel zeker het enige wat we gemeen hebben. Hoe lang zal het duren voor ze me laat vallen, als ze eenmaal doorheeft dat ik persona non grata ben onder de St. Angeles-moeders?

'Voor de jongens,' verduidelijkt ze. 'Ik wil heel graag dat ze vriendjes krijgen.'

Inmiddels heeft Ms Dobbins me gespot en komt als een bloedhond op me afstormen.

Jenny geeft me haar telefoon aan. 'Voer het maar in. Dan bel ik je gelijk even zodat je mijn nummer ook hebt.'

Jezus, ze weet niet van ophouden. Ik hamer mijn nummer er zo snel mogelijk in. Ms Dobbins is nog maar een paar meter van me verwijderd en nadert snel.

'Nou, eh... leuk je te ontmoeten,' mompel ik, al half weggedraaid. Maar het is te laat. Ms Dobbins' hand ligt op mijn schouder.

Gesnapt.

‘Ms Grimes!’ zegt ze iets te hard. ‘Sorry dat ik stoor! Mag ik u een momentje stelen?’

Eliza Dobbins is jonger dan ik, achter in de twintig, met grote, ronde ogen en gitzwart haar. Ze zou best knap kunnen zijn als ze haar best deed, maar dat doet ze duidelijk niet. Er zitten vegen mascara onder haar wenkbrauwen en haar spuuglelijke kunstzijden bloes is bezaaid met muffinkruimels. Het helpt niet dat ze ongeveer honderdvijftig maanden zwanger is, rondzeulend met haar buik als een stuk overrijp fruit.

‘Ik moet ervandoor,’ zegt Jenny, die zich uit de voeten maakt. ‘Heel leuk je te ontmoeten.’

Ik wend me tot Ms Dobbins. ‘Ik heb eigenlijk nogal haast.’

‘Geen probleem,’ zegt ze vrolijk. ‘Welke kant gaat u op? Dan loop ik mee!’ Ze klopt op haar bolle buik. ‘Goede lichaamsbeweging! Wandelen en praten!’

Wanneer we oversteken voel ik de andere moeders naar ons kijken, hun ogen in mijn rug prikkend, speculerend over wat Dylan nu weer heeft gedaan. Ik neem me voor niet om te kijken. Maar dan, net als de vrouw van Lot, kan ik het niet laten: ik werp nog een laatste blik op de schoolpoort. Cleo is weg, constateer ik opgelucht, maar Hope en Farzanah en Allegra hangen nog steeds rond bij de poort, hun halzen uitgestrekt in mijn richting.

Ms Dobbins schraapt haar keel. ‘Ik probeer u al een paar dagen te bereiken. Is alles goed thuis?’ Haar grote bruine ogen zijn poelen van vloeibare empathie, waardoor ik een nóg grotere hekel aan haar krijg.

‘Wat bedoel je?’ vraag ik met een stalen gezicht.

‘Dylans woede-uitbarsting. Vorige week,’ zegt ze, mijn arm zachtjes aanrakend. Het ieniemieniesteentje in haar verlovingsring vangt het fletse licht, glinsterend als een antiek knoopje.

‘O. Dat.’ Ik probeer niet te grijnzen. ‘Geef toe, het was best grappig. Ik bedoel, zeg nou zelf: heb jij nooit een tafel willen leegvegen op Teddy Grübers schoot?’

Ms Dobbins tuit haar lippen. ‘We willen Dylan graag laten beoordelen,’

zegt ze op kalme, bedachtzame toon, die erop lijkt te zijn afgestemd om mij niet overstuur te maken. ‘Door een externe professional. Dokter Lieber is uitermate ervaren in -’

Het zweet breekt me uit.

‘Er is niks mis met Dylan,’ snauw ik. ‘Ik ga hem niet naar een of andere zielenknijper sturen zodat jullie hem kunnen volpompen met medicijnen.’

Ms Dobbins frons. ‘Ik verzeker u dat dat niet mijn bedoeling is. Het is alleen dat...’ Op fluisterton vervolgt ze: ‘Na het incident met de, eh... schildpad, zijn we verplicht zulke zaken heel serieus te nemen.’

Ik slik. Schildpadgate. Aan het eind van vorig schooljaar stond een groepje jongens, onder wie Alfie en Dylan, rond de koivijver in de hoek van het schoolplein een schildpad te bewonderen. Volgens Dylan had Alfie de schildpad met een cricketbat staan porren. Dylan zei dat hij moest ophouden, dat hij de schildpad pijn deed. Over wat er vervolgens gebeurde lopen de meningen uiteen, maar het onbetwistbare gevolg was dat Alfie vier hechtingen nodig had voor de bloedende jaap boven zijn rechterwenkbrauw. Dylan werd drie dagen geschorst en kreeg een ‘gedragsproeftijd’ opgelegd. Het leek me een overdreven strenge straf voor iets wat duidelijk zelfverdediging was. Althans, dierenverdediging. Dus mocht hij de schildpad van mij adopteren. Greta woont nu tevreden in een terrarium in zijn kamer.

Aan de overkant zijn Farzanah en Hope gestopt met doen alsof ze een gesprek voeren en staan nu ongegeneerd te staren, hun best doend om elk woord op te vangen.

Mijn hele lijf verstrakt. ‘Die andere jongens – Teddy en Alfie en Wolfie – die pésten hem!’ Ik ruk mijn zonnebril af en steek een priemende wijsvinger uit naar het zachte vlees van Ms Dobbins’ borstbeen. ‘Ga eens achter hún moeders aan op straat om een psychiatrisch onderzoek af te spreken!’

Ms Dobbins staart me aan, maar gaat er niet op in. Haar mond klappt open en dicht als een guppy op het droge.

‘Dat dacht ik al,’ schamper ik, me met een ruk omdraaiend.

Ze roept me na, mekkert iets tegen mijn rug terwijl ik wegbeen. Maar wat het ook is, het wordt meegevoerd door de wind.

Zo snel als ik kan loop ik Holland Park uit. Alle spieren in mijn lijf staan in brand, alsof ik net twee Chloe Ting-trainingsvideo’s achter elkaar heb afgewerkt. Ik stop mijn handen dieper in mijn zakken en zet Ms Dobbins’ bezorgde gezicht uit mijn hoofd. *Er is niks mis met Dylan!* Dat mens weet niks van mijn zoon.

Het klopt dat Dylan altijd al een beetje apart was. Officieel wijt ik het aan Will, omdat die ons in de steek liet toen hij nog maar een baby was. Maar de tekenen waren er van begin af aan. Hij heeft nooit gebrabbeld, niet eens een ‘mama’, tot we op een dag door de supermarkt liepen en hij met een mollig vingertje naar een pak op het schap wees en zei: ‘Mammie, mag ik alsjeblieft wat sap?’ Zomaar, met een bekakt Brits accentje. Ik ging zowat van mijn stokje in het gangpad.

Dus ja, Dylan was anders dan andere kinderen van zijn leeftijd. En hij vond andere kinderen ook niet echt leuk. Wanneer ik hem als kleuter meenam naar de speeltuin, dan meed hij de andere jongetjes en hun balspelletjes en knoopte liever een gesprek aan met een wachtende opa of oma of een verveelde oppas of afgepeigerde moeder. Echt, elke volwassene was goed genoeg. Ik gaf hem geen ongelijk. Kinderen zijn monsters.

En inderdaad, mijn zoon is een beetje een driftkikker. Maar je moet goed begrijpen dat het komt door zijn absolute besef van goed en kwaad. Voor Dylan is alles zwart-wit. *De Goeden versus de Kwaden, Greta versus Exxon-Mobil*. Ik heb geprobeerd hem uit te leggen dat niemand alleen maar goed of alleen maar slecht is (behalve, misschien, zijn vader, haha) en dat de beweegredenen van mensen ingewikkeld zijn. Het heeft geen zin. Als Dylan een rechtbank was geweest, zou elke zaak eindigen in óf de doodstraf óf volledige vrijspraak. Voor hem bestaat er geen grijs gebied.

Wanneer ik bij de Holland Park-rotonde kom, de levensgevaarlijke fuik voor voetgangers die de chique wijk van Dylans school scheidt van de

zout-der-aarde-buurt waar wij wonen, hou ik automatisch mijn adem in, een onbewuste poging om de uitlaatgassen van vier banen stationair draaiend verkeer naast me niet binnen te krijgen.

Vandaag is een goede dag, spreek ik mezelf toe. Het is vrijdag. De maan staat in Jupiter, een gunstige tijd voor een nieuw begin. En het allerbelangrijkst, bedenk ik met een opgewonden tinteling, is dat ik vanavond met Elliott heb afgesproken.

Alles gaat veranderen.